23 Φεβρουαρίου 2026

Όσιος Δαμιανός ο Εσφιγμενίτης (†1280)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Φεβρουαρίου

.Μεταξύ των Οσίων, οι οποίοι ασκήθηκαν και αγίασαν στην Ιερά Μονή Εσφιγμένου και στο απέναντι βουνό της Σαμαρείας, εξέχουσα θέση κατέχει και ο μυροβλύτης Άγιος Δαμιανός. Υπήρξε σύγχρονος και φίλος του Οσίου Κοσμά του Ζωγραφίτου, που άκουσε από τη Θεοτόκο ότι πρέπει να φυλαχθούν από τους εχθρούς Αυτής και του Υιού Της, τους Λατίνους και τους λατινόφρονες.

Ο Όσιος Δαμιανός πόθησε εξ απαλών ονύχων το χρηστό ζυγό του Κυρίου, ήλθε στο Άγιον Όρος και κατοίκησε στη Μονή του Εσφιγμένου. Υποτάχθηκε στον ηγούμενο και την αδελφότητα με όλην του την ψυχή. Με τόση προθυμία, ζήλο και ευλάβεια διήνυε το στάδιο της μοναχικής ζωής, ώστε σε λίγο καιρό ξεπέρασε όλους τους Μοναχούς στην αρετή. Όλοι τον θαύμαζαν και προσέβλεπαν σε αυτόν ως πρότυπο μοναδικής πολιτείας και υπόδειγμα διαγωγής.
Φλεγόμενος όμως από θείο έρωτα και ποθώντας να συνομιλεί με τον Θεό αδιαλείπτως, παρακαλούσε τον ηγούμενο να του επιτρέψει να κατοικήσει μόνος του. Έλαβε την ευλογία από τον ηγούμενο και κατοίκησε στο βουνό της Σαμαρείας. Πρώτη του φροντίδα ήταν να βρεί έμπειρο πνευματικό πατέρα και διδάσκαλο γιά να διδαχθεί την τέχνη των τεχνών και επιστήμη των επιστημών, την μοναδική πολιτεία. Όταν με την βοήθεια του Θεού βρήκε πνευματικό, υποτάχθηκε σε αυτόν όπως στο Χριστό και εμπιστεύθηκε σ’ αυτόν τη φροντίδα και της ψυχής και του σώματός του. Διδασκόταν απ’ αυτόν πώς να αντιτάσσεται στις προσβολές των δαιμόνων και τις ποικίλες παγίδες του διαβόλου, έγινε δοκιμότατος μοναχός και έφθασε σε θείο έρωτα, ώστε να μην αισθάνεται τους κόπους, διότι ο θείος έρωτας δίνει φτερά στην ψυχή και όχι μόνο τους κόπους δεν λογαριάζει κανείς, αλλά και δάκρυα πολλά φέρνει στην ενθύμηση του αγαπωμένου γλυκυτάτου Ιησού Χριστού. Επειδή λοιπόν είχε ο άγιος το θείο έρωτα, ουδέποτε στερήθηκε τα δάκρυα.
Ποιός να διηγηθεί τις αρετές και τους αγώνες του Οσίου, την ολονύκτια στάση, τα συνεχή δάκρυα, τη σκληραγωγία του σώματος, την ανεξάλειπτη μνήμη του θανάτου, την προς τον Θεό και τον πλησίον αγάπη, την αδιάλειπτη από καρδίας ευχή, την οποία είχε έργον ακατάπαυστο από τη νεότητα μέχρι το τέλος της ζωής του; Γι’ αυτά τον αγάπησε ο Θεός και σκήνωσε σ’ αυτόν η χάρις της Αγίας Τριάδος.
Από το εξής θαύμα καταλαβαίνει κανείς σε ποιό μέτρο έφθασε: Μία ημέρα πήγε ο Όσιος στο φίλο του Όσιο Κοσμά τον Ζωγραφίτη, αλλά δεν τον βρήκε και τον περίμενε έως ότου νύχτωσε. Όταν ήλθε ο Όσιος Κοσμάς, αφού συνομίλησαν, θέλησε ν’ αναχωρήσει, εν τω μεταξύ όμως σκοτείνιασε και άρχισε να βρέχει. Ο φίλος του τον εμπόδιζε ν’αναχωρήσει, αλλ’ επειδή ο ευλογημένος είχε εντολή από τον Γέροντά του να μη κοιμάται ποτέ εκτός του κελλιού του, πήρε το δρόμο της επιστροφής. Ήταν όμως τόσο το σκοτάδι και ραγδαία η βροχή, ώστε δεν γνώριζε

πού βρίσκεται και πού πηγαίνει. Μη γνωρίζοντας τι να κάνει, προσευχήθηκε προς τον Θεό λέγοντας «Κύριε, σώσε με, χάνομαι». Και αμέσως, ω του θαύματος! βρέθηκε μπροστά στο κελλίο του. Όταν ήλθε ο καιρός να απέλθει προς τον Κύριο, θέλοντας ο Θεός να τον δοξάσει και μετά την κοίμησή του, ευδόκησε να αναδίδει ο τάφος του τόση πολλή και άρρητη ευωδία γιά σαράντα μέρες, ώστε να την αισθάνονται οι πατέρες, οι οποίοι βρίσκονταν στο Μοναστήρι σε απόσταση ενός μιλίου και περισσότερο. Ο Όσιος Δαμιανός κοιμήθηκε το 1280 και η μνήμη του τελείται στις 23 Φεβρουαρίου.

Πηγές:**esfigmenou**.gr – agioritikesmnimes.blogspot.gr